

El valencianisme en lluita

***Manifest llegit en la manifestació “Pel dret de ser 100% valencians”
del 9 d’Octubre de 2018 per la vesprada.***

En la nostra militancia valencianista, la lluita sostinguda contra el pancatalanisme no ha de fer-nos oblidar el fi últim pel qual iniciarem eixa batalla. Hem de recordar l’autentic motiu que feu que centenars de mils de valencianes i valencians alçarem la veu i conquistarem les places de tantíssimes poblacions duent una Real Senyera en la ma. No era essencialment una lluita contra el pancatalanisme, sino una lluita per no deixar d’existir com a poble, per recuperar part de l’autogovern que una volta tinguérem (tal i com nos ho recorden les manifestacions en les que coincidiren totes les tendències polítiques en la reclamació de l’Estatut d’Autonomia); pel nostre dret a continuar sent valencians.

En esta lluita el símbol màxim fon, i continua sent, la més emblemàtica senya de la nostra identitat, la llengua valenciana. Amençada per la suplantació pel castellà i l’absorció pel català. Cada dia, quan passegem pels carrers dels nostres pobles, observem que les persones majors parlen en valencià, la llengua que deprenueren de sos pares, i estos dels seus, generació darrere de generació; per contra, una gran majoria dels joves ho fan en castellà. Ningu pot negar que l’índex de valencià parlants se redueix dia a dia i que, paral·lelament, la consciència nacional valenciana està minvant. I quan, per a evitar esta perda, reclamem un millor tracte front al castellà per a recuperar la que es la llengua minoritzada, aixina com un canvi en el “model oficial” de valencià que partisca del respecte al poble valencià, nos acusen d’opressors, de manipular, d’enganyar, a nosaltres, quan en realitat som els oprimits, els qui voldríem que la veritat brotara, que la gent poguera formar-se la seua pròpia opinió sentint totes les veus. ¿Quina mostra de llibertat o d’igualtat hi ha si no contem en cap mig en la nostra llengua materna, si tot està en català o en castellà, si no hi ha cap periòdic escrit en llengua valenciana, ni ràdio, ni televisió, ni administració pública, ni col·legi, ni institut o universitat que l’usen sense els aditaments que la desdibuixen i la fan odiosa dia a dia? I lo mateix val dir de les restants senyes d’identitat valencianes que son distorsionades per interessos aliens als valencians.

Quan fem estos reclams i volem posar en valor tot lo nostre; des de les postures centralistes nos comparen en els independentistes catalans, quan en realitat les societats catalana i valenciana no son –ni en l’actualitat ni històricament- en absolut comparables. A la llealtat dels valencians, inclús en situacions com l’actual, en la que l’infrafinançament i el menyspreu sistemàtic son constatables, s’oponen una societat catalana en mans del catalanisme més intolerant, el qual sí fa un ús immoderat de molta falsa propaganda fingint-se atracats, espoliats, mal finançats..., falsos que aprofiten per a sagnar a l’Estat, creixent dia a dia a costa de l’espoli d’unes altres regions i nacionalitats d’Espanya. El poble català, es digne per conservar la seua identitat i recuperar la seua llengua, però NO es un model a imitar per la forma en la que ho està fent.

Des de fa mes de trescents anys l'única conseqüència sistemàtica que hem conseguit els valencians per la nostra fidelitat a Espanya, ha segut la perdua constant i progressiva de la nostra identitat, de la nostra cultura i del nostre poder i pes economic. El centralisme que nos ha governat, i en el que han col·laborat les nostres classes dirigents sumises a Madrid o a Barcelona, mos ha degradat d'historic Regne de referencia internacional a ser una de les regions mes pobres d'Europa. Catalunya, la societat catalana, es la maxima beneficiaria dels favors del centralisme des de que este existix, gracies al qual ha passat del vassallage a ser l'autonomia mes rica i a eixerir la major influencia en les decisions que se prenen a nivell estatal.

Esta evidencia no lleva que el poder de l'Estat seguixca estant en Madrid, i que des d'alli continuen coartant-se l·legitimes reclamancions dels valencians i dels restants pobles d'Espanya. No obstant, l'aprofitament per part del catalanisme de les actuals circumstancies per a plantejar un repte a l'Estat, exigint l'independencia, sense solucions intermiges, l'efecte que ha conseguit es radicalisar les postures, condicionant el debat sobre el model d'Estat, en el que se crea un mensage en el qual o eres "muy español" o eres independentiste, deixant fora postures intermiges. Tot aço no deixa de ser un joc que beneficia tant a Catalunya com a Madrid, perque el centralisme paga al pancatalanisme mils de millons d'euros per eixa actuacio teatral, teatre que beneficia ad eixe mateix centralisme, que l'utilisa per a desacreditar les justes reclamacions d'unes atres autonomies, que son els pilars basics per a la prosperitat de tota societat, com la justa finançacio. Prosperitat seqüestrada per estos dos territoris a costa de la resta. Aixina que es una realitat constatable que som els valencians les victimas de tals abusos, i ho som de manera ininterrompuda des de fa sigles per culpa de la concentracio del poder en una minoria.

Per tant, estem totalment l·legitimats per a reclamar els nostres drets mes fonamentals, tals com el foment de la llengua valenciana o el dret d'autogovern, independentment de lo que uns atres territoris demanen, i no estar condicionats en rebujar-los perque s'hagen avivat els fantasmes del separatisme o la desllealtat, ya que la nostra primera llealtat es la Patria Valenciana. La millor manera de garantir-los es per mig del dret d'autonomia, perque la descentralisacio es la base primaria de la democracia, ya que el nostre vot te mes valor entre quatre que no entre quaranta millons, i perque esta té les ferramentes l·legislatives, eixecutives i judicials per a recuperar el nostre benestar social i el nostre poder economic.

Per a fer valencianisme, puix, no hem de destruir l'autonomia, sino revalencianisar-la, no hem d'eliminar el seudovalencià de les escoles, sino revalencianisar-lo fins a que siga autenticament valencià, no hem d'excloure als anti-valencians sino revalencianisar-los, lliurant-los de l'engany del que son victimas, hem de revalencianisar les nostres institucions, els nostres carrers, la nostra familia i amics...

Respectant totes les idees, hem de definir qué considerem valencianisme i qué no, en quí volem estar i en quí no. En este sentit, rebugem tant als que utilisen la denominacio "valencianisme" per a fer simple anticatalanisme com a forma de mantindre un centralisme uniformisador, com als qui l'usen per a fer un "proccatalanisme" igualment despersonalisador.

Els valencianistes estem llunt dels extremismes, condenem la violència i no pretenem discriminar ni segregar a ningú, sino que la nostra labor està en tractar d'evitar la nostra aniquilació cultural, social i econòmica. Hem d'insistir en que la nostra actuació, a pesar d'estar a un pas del genocidi cultural, no ha de ser mai violenta. I englobem en esta expressió la violència física i la psicològica, de la que tant saben els nostres enemics. La violència que s'exercix sobre el xiquet al que se li ensenya a despreciar a sos pares per "ignorants" quan se'ls diu que no "saben parlar" la seua pròpia llengua, la que s'exercix sobre el conjunt de la població, al que se l'inoculen prejudicis contra el seu sentir més íntim i les seues conviccions més profundes, fent-lo avergonyir-se de la seua condició de valencià, la que s'aplica als valencianistes, als que s'acusa de violents, de "feixistes" o d'anticientífics des del pancatalanisme, o de traïdors o mal valencians per denunciar l'espanyolisme ranci que nos aniquila, tot sense donar-nos l'oportunitat de replica en els mateixos mètodes dels que els altres disposen.

Els valencians que no pensen com nosaltres no són els nostres enemics, a pesar de que nos odien, ja que no nos odien a nosaltres, sino que odien la idea que els han implantat des d'uns altres territoris gent que, en un somriure en la cara, com cada any vorà des de la seua televisió com els valencians nos barallem entre nosaltres per a satisfer els seus interessos. Així que hem de fer que els valencians defengam les nostres institucions, els nostres drets socials, la nostra riquesa econòmica, el nostre teixit industrial, la nostra història..., i per supòsit que practiquem de manera activa i quotidiana la nostra llengua valenciana (escrivint-la en Normes d'El Puig) per a fer gran i posar en valor la nostra cultura, puix nos amparen les lleis de l'Home i la llei natural, baix la declaració universal dels drets humans.

Impregnats de l'espirit de Francesc de Vinatea quan s'enfrontà a la Reina Elionor, o que Vicent Blasco Ibañez alçà la veu front al catalanisme, hui continua la nostra lluita pacífica per la revalencianització del nostre POBLE. Un poble que afofa les seues raïes en l'època romana i més fondo, que se consolidà fins a convertir-se en Regne independent en el segle VI i que creixqué fins que la paraula València fon sinònim d'abundància i d'excel·lència en tota Europa. Els nostres antepassats nos donaren en herència i en tot el seu amor un ric llegat que alguns pretenen regalar per auto-odi, per ignorància o per interès personal. Este es el fi últim del valencianisme, recordar, que el valencià fon un poble lliure i orgullós de si mateix durant els segles més gloriosos de la seua història, que treballarem sense desmai per a recuperar eixe esplendor i que no hi ha diners en el món, ni mentides, ni traïcions que puguen vencer la resistència més tenaç i incansable que cap dictador, opressor o desposta haja trobat mai sobre la faç de la Terra.

Valencians, prou de temps s'alluntarem oblidant-nos de que erem germans, ajuntem-nos que ja ha arribat l'hora de ser lliures i ser Valencians.

¡1468 anys com a Regne! ¡780 anys de 9 d'Octubre!